AINA NÄLKÄ Tapani Kinnusen (s. 1962) trilogiaksi tarkoitettu Suomi-sarja sai hiljattain kuudennen osansa, romaanin "Aina nälkä" (Robustos 2022). Proosateoksissaan Kinnunen kertoo omista toilailuistaan, rakastumisistaan ja muista vaiheistaan rehellisesti, nasevalla otteella ja lennokkaalla tyylillä. Kirjan ensimmäinen osa on nautinnollista luettavaa Suomi-rockin diggarille. Alussa eletään kirjailijan alter egon Topias Kettusen kotikaupungissa Joensuussa noin vuonna 1981. Hassisen kone on lyönyt itsensä maanlaajuisesti läpi, bändi esiintyy jo laajennetulla kokoonpanollaan ja kolmas levy on heillä työn alla. Topias Kettusen kanssa samaa Joensuun yhteiskoulua käynyt Ismo Alanko on kaupungin nuorison keskuudessa miltei puolijumala, ja hänen sanoituksensa alkavat olla Suomi-rockin kivijalkaa. Topias Kettunen seikkailee Joensuun yöelämässä ja käy bändien keikoilla mm. Kiteellä Ponu-rockissa. Kettusen tyttökaverit vaihtuvat tiuhaan tahtiin ja viina virtaa melkeinpä kaikkialla, minne päähenkilö sattuu eksymään. Kerronnassa vilahtelevat Kauko Röyhkä ja monet muut oman aikansa julkkikset. Kiintoisaa on myös lukea kuvaus Sielun Veljien ensimmäisestä esiintymisestä Joensuun kaupunginteatterissa vuonna 1983. Sekin kerrotaan, mistä tuli kertosäe Siekkareiden biisiin Aina nälkä, joka ei liene sattumalta Tapani Kinnusen uusimman kirjan nimi. Topias Kettunen kohdistaa vimmaisen luomisvoimansa runojen kirjoittamiseen. Kettusen runoja aletaan julkaista antologioissa, ja lavaesiintymisiinkin tulee kutsuja. Kirjan toisessa osassa materiaalia runoihin lähdetään hakemaan Lontoosta asti Tipi-kaverin kanssa vuonna 1989. Käydään legendaarisella Abbey Roadin suojatiellä, eksytään vahingossa homobaariin ja laajennetaan muutenkin maailmankuvaa. Palataan Suomeen, päästään kirjallisuustapahtumaan esiintymään ja heitellään tyhjiä oluttölkkejä ja pullonkorkkeja yleisön niskaan, vaikka yleisön seassa istuu silloinen opetusministeri Kaarina Suonio. Itseironiaakin kirjailija Kinnuselta löytyy. Suuressa uhossaan nuori runoilijanalku on jo niin varma omasta neroudestaan, että kelpuuttaa veroisikseen runoilijoiksi vain Pentti Saarikosken ja Jarkko Laineen. Kolmannessa osassa ympyrä sulkeutuu, kun Turkuun muuttanut Topias Kettunen tulee lomamatkalle Joensuuhun. Tässä vaiheessa eletään jo korona-aikaa. Kirjailijan vanhaa isää käydään tapaamassa vaimon kanssa Rantakylässä, ja dementoitunutta äitiäkin yritetään vielä jututtaa hoitokodissa. Sitten matka suuntautuu Kolille, sen jälkeen Petkeljärven kansallispuistoon ja lopuksi Rääkkylään kesämökille. Nämä vaiheet kirjailija kuvailee herkällä tavalla. Tapani Kinnusella on epäilemättä terävä kynä. Minun makuuni hänen kerrontansa tosin menee toisinaan vähän liian nopealla tahdilla. Olisi mukavaa, jos kirjailija pysähtyisi välillä vähän pidemmäksi ajaksi kuvaamaansa ajanjaksoon ja pohtisi asioita hieman syvällisemmin. Mutta ehkäpä Suomi-sarja vielä jatkuu tiiliskiven paksuisella muhkealla romaanilla? Mikko Haaksluoto, Kotka